

skončnih tovarn, cunjaste zastave dima so visele z visokih, vitkih dimnikov. Naglo in nestrpno so pospravljali svojo prtljago, mama je bila čudno nemirna in razburjena. Vozovi so ječali na kretnicah; tiri so se križali in cepili, železen most je zabobnel pod kolesi. Mimo okna je šinila ravna perspektiva ceste z gručo ljudi, ki so stali za zapornico; delavnice, barake, ograje, leseni plotovi, lokomotive in vagoni, zadaj kasarna s prostranim dvoriščem, preko katerega so ko naviti pajaci korakali majhni in smešni vojački; zavore so obupno cvilile, vlak je vozil čedalje počasneje — še trenutek nervoznega, mučnega pričakovanja, in obstali so pred dolgim, rumenim pročeljem velike postaje.

Hladni jutranji zrak je kruto ščipal v lica in žgal neprespene oči. Z zoprnim občutkom lepke umazanosti na obrazu in rokah je Janek osuplo in plašno gledal okoli sebe. Gneča, neznani obrazi, prerivanje, strah, da bi ne izgrešil mame, Bratec je čemerren in krmežljiv, do konca izčrpan se komaj prestopa za Janekom. V skupini uniform je stal strašno suh, zelo bled oficir z nanosnikom in oprt na palico z zamišljenim, zaskrbljenim pogledom iskal v množici. »Očka, glej, tam...« je dahnila mama, ju potegnila za seboj, in Janek ni vedel, zakaj je tako hudo zajokala, ko jo je očka stisnil nase.

SONET OBUPA

MIRAN JARC

*Kdo bi to noč brez zvezd še mogel spati,
ko so kot listi duše nam brez teže,
ko slišimo usodo frfotati
nad nami... O če nas oblak zaseže*

*viharja, ki nekje drobi države...
Tam ljudstva na kolenih kamenijo...
Še preden se iz groze prebudijo,
že so jetniki zmage nekrvave.*

*Čemu noči za slepi rod prečute,
čemu pričakovanj vekovi črni?
Poslednjo iskro v mračnem srcu vtrni!*

*Le korenine niso še izrute,
o da bi kakor kače pod zemljó
zasekale strup v tujčevo petó.*